

Едвард Белямі.

ПРИЧА ПРО ВОДУ

Переклав з англійскої мови
ІВАН САВКІВ

Ціна 5 центів

Вінніпег, Ман.
Видано заходом Відділу Ф. У. С. Д.
в Госмер, Б. К.
1911.

З „Рускої Друкарні Я. Н. Крета“ в Вінніпегу.

Едвард Белямі.

ПРИЧА ПРО ВОДУ.

Переклав з англійскої мови

ІВАН САВКІВ

ДОДАТОК:

Фред Варен

Цивілізовані маєти:

Вінніпег, Ман.

Видано заходом Відділу Ф. У. С. Д.

в Госмер, Б. К.

1911.

З „Рускої Друкарні Я. Н. Крета“ в Вінніпегу.

Замітка.

(Угсей виїмок з книжки Едварда Белямі — се найзамітнійший та найяркійший досі написаний образець нашого теперішнього ладу з його природнами наслідками — крізами. Припоручаемо його для пильного читання і просимо при читаню мати на увазі, що промисловий розвій сего краю — се одна серія періодів т. зв. достатку, після яких правильно слідували періоди застою, зі всіми звязаними з тим нещастями і трудностями. Треба справді дуже тупого ума, аби з слідуючих стрічок не порозумів теперішніх відносин. — Видавці.

Була колись одна дуже суха країна, котрої жителі відчували страшний брак води, і вони нічого іншого не робили, а лише шукали за водою від ранку до ночі і богато з них гинуло, бо не могли її знайти.

Однакож в тім краю були деякі люди хитріші і пилніші, чим прочі, і вони по-зберали богато води там, де другі не могли її знайти і імя сих людей було: капіталісти.

І дійшло до того, що мешканці тої країни, прійшли до капіталістів і благали їх, аби вони дали їм знайти ся води, яку при-збирали, бо їх спрага була болюча. Але капіталісти відповідали їм словами: „Ідіть ви дурні люди! Чому ми, мали-б' дати вам води, що ми її назберали, коли тоді ми стали-б' ся рівні вам і згинули-б' з вами.

**Однакож слухайте, що ми зробимо для вас:
Будьте нашими слугами, а будете мати воду.”**

І люди сказали: „Лиш дай ге напити ся, а будемо вашими слугами, ми і наші діти”. І так стало ся.

Бо капіталісти були люди тямущі і мудрі під той час. Вони порозділювали людей, що були у них за слуг, у відлії з капітанами і офіцірами і одних поставили коло жерел черпати воду, інших заставили носити воду а ще інших післали шукати за новими жерелами. І всю воду казали зносити у одно місце. звідки люди а на віть слуги капіталістів мали брати воду. І сказали капіталісти до народу:

„Слухайте! За кожде ведро води, що ви нам принесете, аби ми виляли його у кадку, яка є ринком, ми дамо вам цента, але за кожде ведро, яке ми витягнемо, аби ви мали що пити і ваші жінки і ваші діти, ви маєте дати нам два центи, а ся ріжниця буде нашим зиском, бож бачите. що як би не сей зиск, то ми би не робими для вас

такої вигоди і ви всі мусіли-б погинути."

І людям здавамо ся, що се добре, бо вони були тупі на розум і через много днів вони пильно носили воду до кадки і за кожде ведро, яке вони принесли, капіталісти давали їм цента, але слухайте, за кожде ведро, яке капіталісти витягали з кадки аби дати його народови, народ платив два центи. І по ямімсь часі кадка з водою, тоб то ринок, переповнила ся, бо ж за кожде ведро, яке люди вляли в кадку, вони діставали лише стільки, що могли вже купити лише пів ведра. І з причини недвижки, яка лишала ся з кожного ведра, кадка переповнила ся, бо народ був численний, а капіталістів було лиш кілька і вони не могли пити більше, чим другі. Із тої причини кадка переповнила ся.

І коли капіталісти побачили, що вода переливає ся, то сказали до народу:

„Чи не бачите, що кадка, тоб-то ринок, переливає ся? Тому сїдайте і будьте терпеливі, бо не будете тепер носити води, поки кадка не буде випорожнена.”

Однакож коли люди не діставали вже більше центів від капіталістів за ношене води, то й не могли купувати води, бо не мали за що. І капіталісти зажурилися, коли побачили, що не мають більше зиску, бо ніхто не купував води. І вони розіслали слуг своїх по горах, долинах і закутинах, щоб вони голосили:

„Коли є хто прагнучий, нехай іде до кадки і купує від нас воду, бо вода переливається”.

Самі капіталісти говорили поміж собою: „Дивіть ся, часи погані; мусимо оголошувати”.

Однакож люди відповідали кажучи:

„Як можемо ми купувати, коли ви нас не наймаєте? Як інакше можемо ми набути гропі, аби було за що купувати? Тому наймайте нас, як перші, і ми радо будемо купувати воду, бо ми терпимо спрагу, і не будете потребувати оголошування”.

Однакож капіталісти відповіли народові:

„Ми маємо наймати вас, аби ви носи-

ли воду до кадки, тоб-то до ринку, коли вона вже й так переливає ся? Розкупіть вперед воду, а коли кадка випорожнить ся через ваше куповане, то тоді ми вас знов наймемо.”

І так стало ся, що коли капіталісти не наймали більше людій до ношня води, то люди не могли купувати води, яку назносили, а що люди не могли купувати більше води, яку самі позносили, то капіталісти більше не наймали їх до ношня води. І розійшла ся по усіх усюдах вістка: „Се кріза.”

І спрага народу була страшна, бо тепер вже не було так, як за давних часів, коли земля була свободна і всякий міг шукати води для себе. Тепер капіталісти збрали вже всі жерела і керниці і водотяги і посудину і ведра так, що вже жаден чоловік не міг дістати води ні звідки інакше як з кадки, тоб-то з ринку. Люди негодували на капіталістів і говорили:

„Ади, з кадки переливає ся вода, а ми

гинемо зі спраги. Давайте нам води. аби ми не гинули.”

Та капіталісти відновіли:

,,Не буде так. Вода наша. Ви не будете її пити, як не купите її за гроші.”

І пітвердили се присягою, кажучи своїм звичаем: „що бізнес то бізнес.”

Всеж таки капіталісти занепокоїли ся тим, що люди не купували більше води і через те не приносили їм більше доходів, і вони заговорили поміж собою:

„Здається, що наші доходи зробили край нашим доходам і через ті доходи, які ми небули, неможливо вже мати більше доходів. І як же се сталося, що наші доходи стали для нас безкорисними, а наші набутки роблять нас нуждаями? Треба післати за віщунами, нехай нам се витолкують.”
І післали за ними.

Віщуни-же були люди вправні в крутій бесіді, які держали руку з капіталістами з причини їх всіх аби могли її вживати і жити, вони і їх діти. І вони говорили за капіталістів до народу і були їх повірен-

никами, бо капіталісти не були людьми бістрого розуму, ані легкої вимови.

І капіталісти зажадали від віщунів, аби вони витолкували їм сю справу, з якої се було причини, що люди не купували більше води, хотій кадка була повна. І деякі з віщунів відповіли, кажучи: „Се є з причини надиродукції.”

А інші сказали: „Се є переповнене ринку.” Однакож значінє обох тих слів є однаке. А ще інші сказали: „Нї, се є з причини плям на сонци.” А ще інші відповіли, говорячи: „Се не є нї з причини переповнення ринку, ані з причини плям на сонци, що настало се лихо, се є з причини браку довіря.”

І коли так віщуни своїм звичаєм спорили поміж собою, мужі доходів дрімали і сиали, а коли побудили ся, сказали до віщунів:

„Досить вже. Ви говорили до нас потішуючо. Тепер йдіть і подібно потішуючо говоріть до народу, аби він сидів тихо та не закаламучував нашого спокою.”

. . . А ще інші (віщуни) сказали:
„Нї, се є з причини плям на сонці . . .

Однакож віщуни, а навіть мужі всестороннього знання, — бо деяких і так називали, — не мали охоти іти поміж народ, боячи ся, аби народ не укаменував їх, бо народ їх не любив. І сказали до капіталістів.

„Панове, се є Тайна нашої штуки, що коли люди є ситі і непрагнучі і спокійні, то тоді вони находять відраду у наших словах так само, як ви. Однакож коли вони праґнучі і голодні, то не находять у наших словах відради, а радше кпліять собі з нас, бо здається ся, що коли чоловік ненасичений, то наща мудрість виглядає йому пустою“.

Та капіталісти сказали:

„Ідіть! Чи-ж ви не є нашими повіренниками.“

І віщуни вийшли між народ і толкували йому тайну надпродукції і як то є, що люди мусять гинути зі спраги через те, що за багато води, і як то може бути за мало тоді, коли є за багато. Подібно говорили народови і про цлями на сонці і про те, як

то могло дійти до такого стану через брак довірят. І було, як казали самі віщуни. Народови їх мудрість виглядала на недорічне. І народ зневажав їх, кажучи: „Проч, ви лісі голови! Ви будете нас туманити? Чи достаток спричиняє голод? Чи нічо є з причини надміру?” І взяли каміні, аби їх укаменувати.

І коли капіталісти побачили, що народ таки негодує, не слухає віщунів, вони боячи ся, аби народ не прийшов до кадки і силоміцю не забрав води, вислали до него деяких съвятих мужів (а се були лже-пророки), аби говорили народови, що треба сидіти тихо і не вепскоїти капіталістів з причини своєї сираги. І сї съвяті мужі, тобо лже-пророки, ввіряли людий, що сю недолю зіслав бог ради спасеня їх душ і що вони посинні зносити се терпеливо і не похадати води. ані не клопотати капіталістів, бо прийде колись час, що як віддауть духа, то опинять ся в країні, де вже не буде капіталістів, а води подостатком. Та найшли ся й деякі правдиві божі проро-

ки і вони не хотіли пророкувати на користь капіталістів, а якраз говорили без перстанку проти них.

І коли капіталісти бачили, що люди таки ще нарікають і не успокоють ся ані на слова віщунів ані на слова лжепророків, тоді вийшли самі до народу і мачали кінці своїх пальців в воду, що переливала ся з кадки, і розбризгували краплі води з кінців своїх пальців поміж народ, що тлумив ся довкола кадки. І ім'я сих крапель було милостиня а смак їх був дуже гіркий.

І коли капіталісти таки бачили, що ні на слова віщунів, ані съвятих людей, тобто лже-пророків, ані на краплі, що називалися милостинею, не хоче народ успокоїти ся, але бурить ся все більше і громадиться довкола кадки, немов би хотів взяти її силоміць, тоді зійшлися разом і вислали тайком післанців поміж народ. І сі післанці вишукували найсильнійших із поміж народу і всіх, що були зручені у бою, і говорили до них хитро словами.

„Слухайте ви. Чому ви не злучите своєї

. . . І мачали кінці своїх палців в воду, що переливала ся з кадки, і розбризгували краплі води з кінців своїх палців поміж народ, що тлумив ся довкола кадки. І ім'я цих крапель було милостиня а смак іх був дуже гіркий . . .

долі з долею капіталістів? Коли станете їх слугами і будете служити їм проти народу, аби народ не напав на кадку, то будете мати недостатком води, щоби не вмерти, ви і ваші діти.."

І сильні мужі і сі що були вправні в воєннім ремеслі послухали сеї мови і далися намовити, бо спрага приневолила їх до сего. І вони перейшли на сторону капіталістів і стали їх слугами, і вложені в їх руки мечі і булави і вони стали за оборону для капіталістів і уили людей, коли сі товпилися коло кадк ..

І по багатьох дніх вода в кадці опала, бо капіталісти поробили собі фонтани і по закладали ставки на рибу і купалися в воді і їх жінки і діти, і розмарнували воду для своїх роскошів.

І коли капіталісти побачили, що кадка порожна, то скрикнули: „Кріза скінчилася!" І зараз розіслали цісланців і понаймали людей, аби носили воду і знов наповняли кадку. І за воду, що люди приносили до кадки, за кожде ведро платили цента, але за

воду, і що її витягалі капіталісти з кадки, аби дати її тим самим людям, брали по два центи так, аби мати дохід. І по короткім часі кадка знов переливала ся, як і передше.

І відтак, коли народ много разів наповнював кадку, поки не переливала, слі, і терпів сирагу, поки капіталісти води не змарнували, прийшло до того, що в сім краю з'явилися люди, яких прозвано агітаторами, бо вони підбурювали народ. І вони промовляли до людей, кажучи, що їм треба єднати ся, а тоді не будуть більше терпіти спраги. І в очах капіталістів ті агітатори були немов би тими людьми, що розносять заразу і вони радо були би їх порозпинали, але не съміли з боязни перед народом.

А слова агітаторів, якими вони говорили до народу, були сего рода:

„Ви дурні люди, як довго ви дасьте ся туманити брехнями, як довго буде те ви на ваше лихо вірptи в те, чого нема? Бо уважайте, що усе те, що вам наговорили капіталісти і віщуни, се хитро обдумані цигань-

ства. І також ті съяяті люди, що говорять, що се божа воля, аби ви завсігди були убогі і нещасні і прагнучі, вважаїте, вони ображають бога і брешуть, за що бог їх тяжко скарає, хоть іншим буде прощати. Звідки до сего приходить, що ви не маєте грошей? А чому-ж ви не маєте грошей? Чи не є се з тої причини, що ви дістаете лише цента за кожде ведро, що приносите до кадки, тоб то до ринку, але за кожде ведро, що ви купуете, мусите платити по два центи, аби капітальні могли мати на тім зиск? Чи ви не бачите, що через се кадка мусить переливати ся, наповняючи ся тим, чого вам бракує, богатіючи із вашого недостатку. І чи не бачите ви також, що чим тяжче працюєте, чим пилнійше шукаете за водою і носите її, то тим і гірше, а не лучше мусить для вас бути з причини того зиску, і чи не бачите що так воно завсігди бути мусить?"

В отсей спосіб через многі дні говорили агіатори до народу і ніхто не звертав на них уваги але вкінці люди таки зачали

прислухувати ся їм. І відповіли їм і сказали до агітаторів:

„Ви кажете правду. Ми справді живемо в нужді через капіталістів і через їх зиски, бо через них та їх зиски ми в жаден спосіб не можемо дістати плодів нашої праці, так що наша праця є даремна і чим більше ми мозолимо ся, аби наповнити каду, тим скоріше вона переливає ся і ми, як кажуть віщуни. Не можемо нічого дістати, бо є занадто богато. Але, вважайте, капіталісті є жорстокі люди і їх пімста страшна. Скажіть нам, чи не знаєте способу, в який би ми могли визволити ся з нашої неволі. І коли не знаєте певної дороги до визволу, то просимо вас, сидіть самі тихо і нас лиштіть в спокою, аби ми могли забути нашу нужду“.

І агітатори відповіли, кажучи: „Ми знаємо спосіб.“

А люди сказали:

„Не дуріть нас, такий лад завсігда бував і ніхто не найшов способу до визволу таки до нинішньої днин, хотій многі шу-

кали за ним із сльозами в очах. Однакож коли ви знаєте про спосіб, то кажіть нам се скоро."

Тоді агітатори заговорили народови про спосіб. І сказали:

„Вважайте, що за користь маєте ви їм віддавати всі плоди своєї праці? Що величного вони роблять, що ви даете їм таку нагороду Гляньте! Се є лиш тому, що вони ділять вас на відділи і випроваджують вас і призначають вам роботу а відтак дають вам трошки води, яку ви самі принесли, а не вони. Тепер глядіть, який є вихід з сеї неволі. Робіть для себе те, що робили для капіталістів — іменно, упорядкуйте самі вашу працю, самі провадьте свої відділи, самі діліть поміж собою роботу. Тоді зовсім не будете потребувати капіталістів і не будете давати їм більше зисків, а всі плоди вашої праці ділити-мете поміж собою як братя; кождий по рівному. І так кадка ніколи не переповнить ся, поки кождий не буде мати подостатком і небуде ніхто отвирати уст, просячи о більше. А тоді з над-

міру юди можете поробити хороші фонтани і ставки на рибу, аби було чим звеселяти ся, так як веселили ся капіталісти; однакож се вже буде утіха для всіх.“

І люди відповіли:

„Якже би устроїти се діло, бо воно виглядає нам добре.“

А агітатори відповіли.

„Виберіть з поміж себе довірених людей, аби йшли попереду вас і провадили ваші відділи і порядкували вашею працею і сі люди будуть, як були капіталісти, тільки вважайте, аби вони не були вашими панами, як капігалісти, а братами і урядниками, що творять вашу волю; і вони не мають брати жадних зисків, а лише звичайну пайку, як і всі інші, так щоби більше не було пісміж вами панів та слуг, а лише братя. А від часу до часу, коли будете вважати за відповідне, будете вибирати інших довірених людей на місце попередніх, аби порядкували працею.“

І люди слухали і се діло виглядало їм дуже добре. Рівно ж не виглядало воно їм

. . . І капіталісти чули гомін окликів і чули, що народ каже, і віщуни також се чули як рівнож і фалшиві пророки і могутні воївники, що були обороною капіталістів; і чуючи се вони сильно тримтіли, що аж колінами били до купи і говорили одні до дружих: „Конець наш зближає ся”.

на трудне. Тож всі в один голос крикнули:

„Нехай же буде, як ви кажете, бо ми так зробимо!“

І капіталісти чули гомін окликів і чули, що народ каже, і віщуни також се чули; як рівно ж і фалшиві пророки і могутчі вояовники, що були обороюю капіталістів; і чуючи се, воїни сильно тремтіли, що аж колінами били до куни і говорили одні до других: „Конець наш зближає ся.“

Та були й діякі правдиві пророки живого бога, що не хотіли пророкувати на користь капіталістів а мали любов до народу і сі, вчувши оклики народу і що народ говорить. втішили ся безмірною радостию і дякували богови за спасене.

І люди пійшли і зробили все те, що казали агітатори, до одного слова, І не було вже більше спраги у тім краю, ані не було нікого голодного, ані нагого. ані холодного, ані терплячого який небудь інший недостаток. І кождий мушчина кликав другого: „Мій брате“, а кожда жінщина відзвівалася до своєї товаришки: „Моя се-

стро“, і так вони справдї відносили ся одні до других, як братя і сестри, що живуть разом у згодї. І ласка божа панувала вічно над сею країною.

ДОДАТОК:

Фред Варен

Цивілізовані малпи.

Один славний подорожник зайдав раз до Африки. Він заблукав далеко у нутро краю, де ще ніколи не бувала нога цивілізованого чоловіка. Там найшов рід малпів, живучих у вдоволеню річами, яких природа дала їм подостатком.

Кожда малпа зберала, чого її було треба, а сусіди її робили так само, — і жадна з них не терпіла недостатку. Чоловіка залишивала несъвідомість тих простих согворінь і він порішив дати їм пару лекцій політичної економії. Скликав отже пару малп, що виглядали на наймудріших і розвинутих перед ними свій плян, як би то жити без праці..

„В моїм краю ми не збираємо овочів з поля та ліса — інші роблять се за нас.“

„Як же се?“ спітала одна малпа,

Чоловік, знижшивши свій голос, пояс-

нів вибраній громадції свій секрет. На слідуючий день, коли прочі малпи ще спали, вибрані кілька під проводом чоловіка взяли в посіданє ліси та кокосові гаї. Коли інші малпи вийшли на сніданє, завідагель нової компанії виступив і сказав:

„Дорогі малпи! Нам виглядало, що найлучше буде, аби ми (і тут показав на кількох вибраних) взяли в свое посіданє землю та кокосові гаї.. Однакож ми рішили дати вам всім роботу, за яку будемо вам давати наемну плату так, аби нікому не бракло на поживу,“ — і усміхаючись мило та ласково підморгуючи, він виснів плян цивілізації, який приніс з собою великий білий чоловік.

Інші малпи, бачило-сь, були раді такому зарядженню, — бо чи ж не був се крок до цивілізації? — і з легким серцем та охочими руками стали до роботи зберати овочі з дерев, Половину зібраних овочів віддано новим властителям, « другу половину задержали робочі малпи як наемну плату. За короткий часок члени компанії мали

вже всі оріхи, які могли з'їсти а не потребуючи їх більше, завідатель видав оповіщене, що на якийсь час робота здержується, а робітники можуть йти на спочинок.

Тимчасом малпи зголодніли і хотіли-були зривати овочі з дерев, та завідатель сказав:

„Ні, коли ми будемо мати для Вас роботу, то можете зривати для нас овочі, а ми дамо вам частину з них, як наємну заплату, але тепер, глядіть, ми маємо на якийсь час всео, чого потребуємо, і тому ще нема потреби зачинати роботу.“

І хотя й дерева вгиналися під оріхами і малпи хотіли робити, завідатель не хотів згодити ся, щоби починати роботу — бо під рукали у него була надвижка.

Відбула ся нарада і одна з малп — більше бунтовлива чим інші — явно радила відібрати гай та задоволити свої потреби, кажучи, що до овочів всі мають стільки само права, якої мнимі властителі.

Се виглядало декому добре, але інші потрясали головами і казали, що се не по

цивілізованому, — що треба чекати, поки часи не змінять ся. Інші (ідо зазнали ласки від компанії) говорили, що ті, що тепер не мають оріхів, повинні були щадити тоді, коли працювали, так аби на випадок, як компанія не буде їх даліше потребувати, не опинювалися в недостатку.

Та чим голоднійші ставали малпи, тим голоснійші ставали їх нарікання. В їх невчених головах ніяк не могло поміститися, як се може бути, аби вони голодували під час коли оріхи гниють на землі. По часі навіть порядні та консервативні малпи явно радили відібрати гай та заснокоювати свої потреби, як колись перед добою цивілізації.

Так і постановлено.

Цілою громадою рушил п малпи до завідателя і зажадали від него-ключів від гаю. Завідатель настрашив ся крику поміж малпами і взивав їх до встановлення „права“ — права, яке установили кілька вибраних, після якого вони взяли на приватну власність те, що належало ся всім, — але клич

його був даремний. Малпи забрали гай і очі. І було подостатком для всіх, не виключаючи й завідателя та його давніх співзників — однакож їх попросили до роботи, аби робили свою пайку, бо ніхто інший не хотів за них робити.

Питане — Чи є ми такі мудрі як малпи?

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
українську соціал-демократичну часопись
РОВОЧИЙ НАРОД.

Виходить в Вінніпегу, Ман. ТРИ РАЗИ
НА МІСЯЦЬ, кожного першого, оди-
найцятого і двацять першого. — Перед-
плата виносить на рік \$1.50, з Європи К 8.
Передплату треба завсігди складати з гори.
За дармо газети нікому не вільно посила-
тися. Гроші посыайте через почтовий або
експрессивний моней-ордер, або в реджістро-
ванім листі. Почтових стемплів споза Кана-
ду не приймає ся. Кождий, хто лише інтересує
ся соціалістичним рухом, мусить чи-
тати „Робочий Народ”.

Адресуйте завсігди

РОВОТСНУЈ НАРОД
P. O. Box 3542, Sta. B.
WINNIPEG, MAN.

Накладом „Робочого Народа”

вийшли отсії прегарні, тані і цікаві книжо-
чки для робітників: (гляди па відворот. стор.

Віктор Гуша:
Я К ПОВСТАВ СЪВІТ?

Переклав Мир. Стечишин.
З численними ілюстраціями
Ціна 15 центів,

Павло Крат:
КРОВ ЗА КРОВ,
Оповідане з житя у Київщині
Ціна 5 центів.

Мирослав Стечишин:
СМЕРТЬ за 8-годинний день праці.
Оповідане про п'ятьох чікаговських
мучеників за робітничу справу, повіше-
них 11 новембрн 1887 р.

Ціна 5 центів.
Павло Крат-Терненко
СІЧИНСЬКИЙ В НЕВОЛІ.
Поема. Друге видане з портретом Мир.
Січинського та ілюстрацією Діброви.
Ціна 5 центів.

Мих. Василенко і Р. Рабів:
ЩО ДУМАЮТЬ СОЦІЯЛІСТИ?
(Після Ч. Г. Кера)

Ціна 10 центів.

Едвард Белямі:
ПРИЧТА ПРО ВОДУ.
Переклав з англ. мови Іван Савків.
Ціна 5 центів.

Читайте Популярно-Наукові Книжки для Вашої Просвіти.

Історія боротьби віри з іншою	Д. Дрепер	50 ц.
Начерк соціальний		45 ц.
Новітня суспільність і церква		25 ц.
Начерк Істор. Укр. Літератури		90 ц.
Пенхольтія науки про людську душу		80 ц.
Тарас Бульба		30 ц.
Весь світ Історія ... т. I, II		\$3.75
Як бідні збогатили		50 ц.
Географія		50 ц.
Хемія		\$1.50
Зоологія		\$1.50
Ботаніка		\$1.50
Як судили М. Сцинською		\$1.00

РУСЬКА ПИСЬМЕННІСТЬ

I. частина. Твори Івана Котляревского — Гулака Гребінки, в звич. оправі 50 ц. в гарній оправі 75 ц.	
II. частина. В двох томах Твори Григорія Кітки-Основяненка, в зв. офр. 1.00 в гарній оправі	1.50
III. частина. Твори Шаникевича, Головацького, Устияновича і Могилівницького в зв. оправі 60 ц. в гар. оправі	80 ц.
IV. частина. Твори Метшинського і Костомарова 50 ц. в гарній оправі	75 ц.
V. частина. В двох томах Твори Тараса Шевченка в звичайній 1.20 в гарній оправі	1.50
VI. частина. Твори Наполеона Куліна і іншіх томах кождий том 70. ц. всі томи разом	3.60
в гарній оправі том	80. ц.
VII. частина. Твори Ісидора Воробкевича	60. ц.

КАТАЛОГ ДАРОМ.

RUSKA KNYHARNIA
850 MAIN ST. WINNIPEG, MAN.